

MAGYAR KOBZOS PENGETI.

Napnyugaton az árnyak nagyra nőnek,
napnyugaton halálba hull a fény...
Hű kobzosa a sugárzó erőnek,
mindig keletre vágytam én!

Napnyugaton Hazugság-erdő sarjad,
napnyugaton Álnokság-dudva nő,
rontást költenek árnyában a varjak...
az emberszív ott csupa kő!

Napkeleten a fényből száll a szépség,
lótuszekhelyből a jószág fakad,
az izmos pálma az örök reménység
s égő hit minden pirkadat!

Napnyugaton a két karom kitárom,
napkelet felé sirva száll a dal,
nem láthatlak meg, sugaras világom,
napnyugat árnya eltakar!

Aggagfalvi Hegyi István.

VIGASZTALÓ.

Céltáblája száz duhajnak,
Sujtottja tengernyi bajnak,
Szívedben szikrája dalnak,
Szavadra senki sem hallgat,
Szegény legény!

Évek jöttek, gonosz évek,
Boldogságod, jaj, mivé lett.
Beléd tépett minden álnok,
Szétfoszlott már színes álmod,
Szegény legény!

Cifra öltöny, pompás kelme,
Édes ara, be elkelne.
Ősi földön de jobb volna,
Mint cudarul bujdoskolva,
Szegény legény!

Mégse csüggedj íródiák
Lesz még jobb is ez a világ.
Kupád borral tele : dalolj
S a gyötrő gond marad alól.
Szegény legény!

Mig bánatod borral öled,
Álmodj bohó legény, örök
Dicsőségről, szabadságról,
Csókos, édes boldogságról,
Álmodj legény!

Mihály László.